

ker pri hoji hrbtnjača ne trpi dosti več kot pri ležanji. Ker je pa nemogoča z drugih lahko umevnih ozirov, moramo naše zahteve v navedenem smislu pristriči in jih sedanjim razmeram prikrojiti. Gotovo se pa da še marsikaj storiti, da se odvrne nežnim telesom preteča nevarnost postranljivosti i. dr., takó n. pr., da se ženska ročna dela ne opravljajo v klopeh, če ni neobhodno potrebno, ampak stojé v primernih prostorih in če mogoče — med hojo.

Ni dvoma, da se na vse te načine uveti za razvoj rastočega trupla lahko dosti zboljšajo. Potem poteče dosti manj solz dekletom in materinih jadikovanj bo manj, če skrbi vsak po svoje, da bodo učenci, posebno pa učenke res pomladni metuljčki, nabirajoči sladij in hrano v prostem, zabavnem vzletu s cveta na cvet, ne pa obledeli, napeti metulji v prekamforovani profesorjevi omarici.

Naši dopisi.

Iz Ribnice. († Ivan Bantan.) Zopet se je odprla črna zemlja, da vzprejme v svoje hladno krilo utrujenega trpina. Umrl je nenadoma v svojem 43. letu gospod nadučitelj Ivan Bantan v Loškem Potoku dné 13. mal. travna t. l. po kratki a mučni bolezni. Ob njegovi tihí gomili bridko plaka mlada vdova ter turobno zre v svoje petere, tožne in nepreskrbljene otročice, izmed katerih najstareji sinček že obiskuje ljubljanski gimnazij. Tolaži naj jo zavest, da je nad nami neskončno dobrotljivi Oče, kateri redi ptice pod nebom in oblači lilije na ravnem polju, dasi ne sejejo in ne žanjejo; kakoli bi mogel On, ki ga kličemo dobrega Očeta, odtegniti svoje skrbne oči potomcem človeškega blagotvornika, umršega nadučitelja? Pokojnik bil je vsekdar vnet za napredek šole in učiteljstva, zanesljiv prijatelj kmečkemu prebivalstvu! Trajne zasluge ima pri šoli, gasilnem društvu in kmetijski podružnici v Loškem Potoku, kateri je mlado drevesnico strokovnjaško uredil. Z njegovo prominulostjo zaslišimo smrti resnično in staro pesen, katera pa se vedno in vedno pomlaja, da nevsmiljena Morana pobira v učiteljstvu premmoge svoje žrtve jedino le radi tega tako pogosto, ker imamo premale plače. Kje vzeti v nadlogi, če ni v žepu? Kreda naj poje! A kedo učitelju posodi, ker vsakdo vidi, da naše plače še ne zadostujejo, ako bi nam vedno in povsod smehljajoča sreča obilno trosila rajskih cvetic na bodečo stezo našega revnega življenja. Kam naj gremo iskat takega človeka, kateri nam bo dal gotovi denar, ako vidi, da je vrnitev problematiške vrednosti? Da bi bil mogel prezgodnji pokojnik utrpeti 20 glđ., poslal bi bil gotovo v daljno Ribnico precej v začetku bolezni po zdravnika, kajti bil je sicer hudo, a neopasno bolan. Odlagal je torej od dne do dne, trdno upajoč, da mu krepka in mlada narava sama odpomore in si tako prihrani nadpolovično mesečno plačo; h krati pa poprime bolezen smrtno rezilo, s katerim po 8 dnevnom trpežu preseka žestoko nit močnemu življenju. Poklicani zdravnik je mogel samo konštatovati smrt bolnikova, katera je malo pred njegovim prihodom nastopila.

Zvišanje prenizkih učiteljskih plač je očitvidno postalo vitalno vprašanje za nas in Kranjsko, zbrati je treba vse moči ter z zloznimi vesli pluti po razburkanih valovih, dokler ne dosežemo vrednejih plač, kakor jih imamo sedaj. Ako bode šlo tako dalje, kakor je sedaj nastavljeno, bodo v 15. letih po vseh eno in dvorazrednicah same učiteljice, a učiteljev dostajalo bode komaj voditeljstvom po tri in večrazrednicah, ker je nemožno človeku s 500 glđ. plače stanu primerno živeti in družino živiti z njimi. Izbavi nas zlega, o Gospod!

M. Poklukar.